

idet de Endringsforslag, jeg har stillet, deels angaae mindre Rettelser og Tydeliggjørelser, deels ere af den Natur, at de, selv om de alle blive vedtagne, formeentlig ikke kunne lægge Lovens Gjennemførelse nogenstomhelst Hindring iveien. Under det Affnit, som nu er under Forhandling, har jeg kun stillet eet Endringsforslag, som tilmed er af mindre væsentlig Betydning; det er nemlig Forslaget under Nr. 11 til § 12. Der er allerede tidligere blevet gjort opmærksom paa, at der er en mathematisk Unøjagtighed i denne Paragraph, naar det nemlig hedder, at livsvarigt Strafarbejde skal beregnes til 20 Aar eller tre Fjerdedeel af Livsstraf, der sættes lige med 24 Aars Strafarbejde. Tre Fjerdedele af 24 er jo nemlig ikke 20 men 18. Som sagt, jeg lægger ikke megen Vægt derpaa, men jeg tror dog, at det er bedst, at der ikke i Loven kommer til at staae en saadan Anomalie, som i saa Fald vilde frembyde sig, og jeg kan heller ikke indsee, at den foreslaaede Ændring vilde kunne medføre nogenstomhelst skadelig Virkning, i hvilket Fald jeg visseelig skulde frasalbe Forslaget. Heller ikke feer jeg rettere, end at det er det hidtil gjældende System, der opretholdes, naar man sætter livsvarigt Strafarbejde lige med 18 Aars. Saavidt jeg erindrer, kjender den nuværende Lovgivning ikke nogen længere Straffeperiode paa bestemt Tid end 16 Aar, og da man aldrig idømmer et ulige Antal Aar, i alt Fald ikke, naar man kommer op i de høiere Tal, følger deraf, at, naar 16 Aar er den længste paa Tid bestemte Straf, vil, saasnuart man kommer til 18 Aar, Straffen være at betragte som livsvarig; men jeg skal ikke nærmere omtale dette Forslag, da jeg, som sagt, ikke tillægger det nogen stor Betydning. — Der er i samme Capitel en anden Unøjagtighed, med Hensyn til hvilken jeg ikke har villet stille Endringsforslag, fordi jeg har anseet det for en temmelig mislig Sag at gjøre dette, men hvorpaa jeg dog ikke kan undlade at henlede Opmærksomheden; jeg sigter nemlig til § 25, sammenholdt med § 28 og § 31. I § 31 er nævnt den Orden, hvori de almindelige Straffe skulle følge efter hverandre med Hensyn til deres Betydelighed, og saa hedder det da, som naturligt er: „Livsstraf, Strafarbejde, Fængsel

paa Vand og Brød, Fængsel paa sædvanlig Fængselkost, simpelt Fængsel og Bøder.“ Vil man imidlertid see efter i de 10 andre nævnte Paragrapher, viser det sig, at der fremkommer en Uoverensstemmelse. Ifølge § 28 er nemlig een Dags Fængsel paa Vand og Brød sat lige med 6 Dages Strafarbejde — det vil sige, det staaer der ikke bogstaveligt, men Forholdet bliver dette ved en Udregning. Men i § 25 er een Dags Fængsel paa Vand og Brød sat lige med 4 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængselkost, og følgerlig bliver Fængsel paa sædvanlig Fængselkost en strengere Straf end Fængsel paa Vand og Brød. Som sagt, jeg har ikke villet stille Endringsforslag i dette Punkt, da jeg ansaar det for en temmelig mislig Sag, men her er unægteligt en Uoverensstemmelse tilstede. Da jeg har Ordet, skal jeg tillade mig med et Par Ord at omtale enkelte af de stillede Endringsforslag. Naar et æret Medlem har meent, at det var urigtigt at bruge Udtrykket „Livsstraf“ og derfor har foreslaaet det ombyttet med „Dødsstraf“, saa kan jeg ikke dele denne Anstulelse. Jeg nægter ikke, at man jo med god Føie kan bruge Ordet „Dødsstraf“, men man kan med lige saa god Føie sige „Livsstraf“, og da den nu gjældende Lovgivning bruger dette sidstnævnte Udtryk, er der altsaa ingen Grund til at forlade det. Siger man „Dødsstraf“, saa betegner man derved Strafondet, ligesom „Vand og Brødsstraf“ betegner dette. Siger man „Livsstraf“, betegner man Gjenstanden for Straffen, ligesom man betegner dette, naar man siger „Legemsstraf.“ Men, som sagt, begge Udtryk ere lige sprogrigtige, og, naar dette er Tilfældet, er der jo ingen Grund til at forlade den hidtil brugte Udtryksmaade. Der er foreslaaet, at de Paragrapher skulde udstrykes, hvori man har indladt sig paa en Detailleren af de forskjellige Straffe. Jeg tror, at, uagtet der er blevet fremsat vægtige Grunde derfor, har dette dog sine store Betæneligheder. Det er vistnok af stor Vigtighed, at der i et Punkt som dette findes saa liden Villkaarlighed som muligt, og imod Villkaarlighed har man aabenbart en større Garanti i en Bestemmelse ved Lov end i en kongelig Anordning. Den Tilbud, der er bleven udtalt til, at vi albrig nogenstomhelst vilde kunne faae en Justitsminister, med hvis Op-